

#03

*Tot el que fem, ho fem
per carregar-nos-ho tot*

Jordi Mitjà

Del 28 de març al 25 de maig de 2019

Carregar-nos un text

Aturar-se a una benzinera a mig camí entre Lladó i Celrà i, mentre el dipòsit s'omple, redactar un text a correcció amb el mòbil. En Jordi arriba al nostre espai de Celrà amb aquest esbós d'una possible explicació del projecte i el llegeix en veu alta. Amb poques paraules diu moltes coses, mentre que n'insinua d'altres.

A partir d'aquí, treballem. Ens proposem aplicar una metodologia que té molt a veure amb la manera com l'artista ha abordat aquest projecte, i, per extensió, bona part de la seva pràctica artística: agafem aquest text com a punt de partida, el manipulem, el tensem, el convertim en una altra cosa, fem que digui allò que no diu, i malgrat aquest exercici, el text original es manté latent entre aquestes línies.

El projecte que Jordi Mitjà (Figueres, 1970) presenta a l'exposició «Tot el que fem, ho fem per carregar-nos-ho tot» parteix d'un conjunt de diapositives, ara ja obsoletes, que l'artista i un grup d'alumnes de l'aula d'acollida de l'Institut Milà i Fontanals de Barcelona van recuperar pel projecte *Paraules clau*. El mateix format i el deteriorament que ha produït en elles el pas del temps, fa que ja no s'utilitzin per a l'objectiu pel qual havien estat creades: explicar la Història de l'Art. I escrivim *Història de l'Art* amb majúscules, perquè el relat construït a partir d'aquestes imatges -que són unes- és un -i no un altre-. A partir d'aquí, una pregunta es revela com a imprescindible: existeixen altres relats possibles? Poden, aquest conjunt d'imatges, explicar altres coses que en un principi no explicaven?

L'artista recupera i s'apropia d'aquest material obsolet, però no es limita a tan sols això. En un exercici iconoclasta, intervé en aquestes imatges i les manipula, utilitzant tinta d'impremta, fent servir altres diapositives trencades com si fossin una espàtula o pinzell, perforant la seva superfície fent ús d'altres elements, destruint-les. *Tot el que fem, ho fem per carregar-nos-ho tot* sí, però ens ho carreguem tot per convertir-ho en una altra cosa. Les imatges que resulten d'aquest procés esdevenen unes altres imatges: algunes han perdut

qualsevol vincle amb el seu referent -inidentificables- mentre que d'altres conserven alguns indicis d'allò que havien estat. Manipulades i, al mateix temps, reordenades i reorganitzades mitjançant noves categories -*NewUltraLocal*, *Post+Descarts*, *Poveraprecar(ism)*, etc.- configuren el que se'ns presenta com l'*Anarxiu Diapo*.

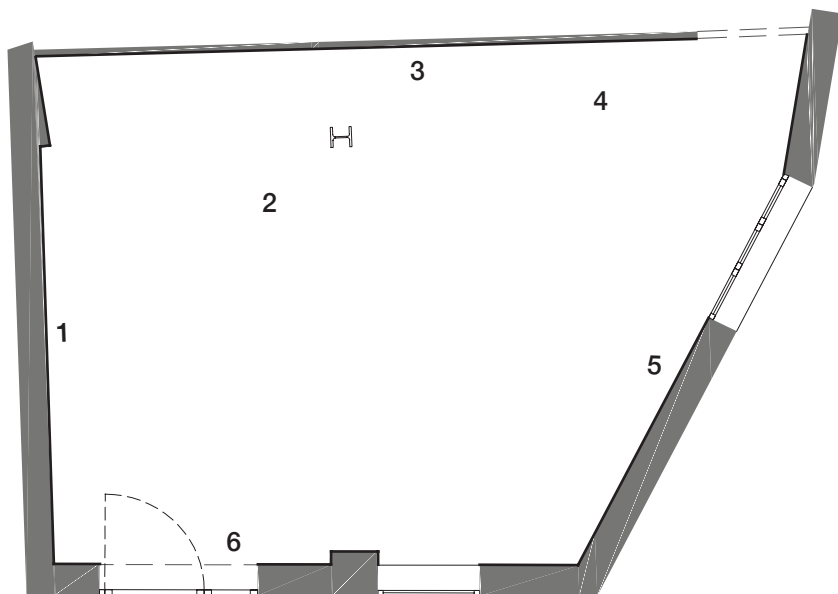
Parlem d'*anarxiu* perquè precisament el treball resultant de la manipulació d'aquest arxiu original pren forma a través d'una organització anàrquica, d'una certa ordenació sense autoritat, a partir d'unes categories i unes seqüències que són unes, però que podrien ser unes altres.

Aquest *anarxiu*, al mateix temps, se'ns presenta a la sala adoptant diferents formes: des d'una espècie de contenidor que les conté en la seva totalitat -però que les manté invisibles als nostres ulls- fins a una videoprojecció creada a partir de la digitalització d'algunes d'elles. En aquesta videoprojecció, les imatges seleccionades de l'*Anarxiu Diapo* se'ns presenten a diferents ritmes, pivotant entre la lentitud i la pausa i la velocitat frenètica. Algunes les podem llegir amb deteniment, d'altres apareixen d'una manera que ens resulten pràcticament imperceptibles. Aquesta composició ens connecta amb la manera com en l'actualitat consumim les imatges i ens fa qüestionar la seva capacitat evocadora.

I tot això entra en diàleg amb una obra que serveix de teló de fons a l'*anarxiu*: una cortina de parracs. Una peça construïda a partir d'un conjunt de draps utilitzats en una impremta per netejar els excedents de tinta que impregnen les planxes d'impressió. La mateixa tinta que l'artista utilitza a l'hora de manipular algunes de les imatges del seu *anarxiu*.

I un altre cop es repeteix el mateix exercici: apropiar-se, transformar i reinterpretar. Recuperar materials inútils, inservibles, obsolets, i convertir-los en una altra cosa.

Rita Andreu

1 *Anarxiu Diapo*
 Contenedor, 2019
 61,5 x 39 x 6 cm

2 *Cadira Do/Blec*
 2017

3 *Cortina de parracs*
 2019. 420 x 230 cm

4 *Anarxiu Diapo*
 Vídeoprojecció, 2019
 4'58"

5 *Anarxiu Diapo*
 Postals, 2019

6 *Anarxiu Diapo*
 Índex, 2019

Horari d'obertura:

dijous i divendres de 17 a 20 h
 dissabtes d'11 a 14 i de 17 a 20 h

Més informació: www.culturalrizoma.com

Amb la col·laboració de:

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i M|A|C Mataró Art Contemporani